

Utvald eller bortvald, vem och vad avgör

En avskalad scen, melodisk musik flödar ur högtalare i ett framåt tempo.

På scen står en vitklädd sammanbiten ung man blixstill som i väntan på att något ska rulla igång. Ovanför honom på väggen finns en skärm och framför honom står en kamera, framför kameran finns en stol.

Under föreställningen ROV:s gång syns det som sker på scen även på skärmen ovanför. Inför tagning ska hår läggas tillrätta, fotovinklar provas och jag slås av hur olika jag som åskådare tar in och uppfattar det som skärmen visar mot när jag väljer rikta blicken direkt mot karaktären fast det är samma scenario i realtid. Som två olika världar fast det är exakt samma. Personen på skärmen är lättare att distansera sig ifrån...det var en märklig och omtumlande insikt och obehaglig känsla... snyggt grepp och något jag kommer fundera vidare på.

Min första känsla är, det här är inte teater, det här är ingen föreställning, det här är ett ögonblicks möte med en verklighet som det inte är läge att blunda inför. Ändå gör jag det under föreställningens gång, blundar, tittar ner i golvet, väjer med blicken, ibland håller jag andan. Det här rör runt inom, vidrör på djupet, för det som utspelar sig är så intensivt autentiskt att jag stundvis vill resa mig upp och gå.

Inte för själva livsberättelsen, inte för att föreställningen tydligen kan ses som provocerande, utan mer för att en hopplöshetskänsla och ren sorg slår in i varje nerv, känsla och sinne. För hur vänder man en utveckling som den här.

De här är en skildring av en verklighet som är mer vanligt förekommande än vi kanske förstår. Som en tickande bomb, frustration som fortplantar sig i både kropp och sinne, det kokar under ytan.

Det finns en gräns för vad en enskild individ orkar bära. Alla behöver ett sammanhang, att få lyckas, att få höra till och inte bli bortvald. Alla behöver få träna på livet, få vägledning och en rimlig riktning i livet bortom förljugna föreställningar och framgångshysteri. Att få duga, bli inkluderad, bli sedd och lyssnad till. Att bli tagen på allvar.

Det här är ingen ny företeelse, men min känsla är att de senaste årtiondenas generationer alltmer utlämnats åt sig själva och sociala medier för att finna svar och en väg att hantera en ganska så komplex tillvaro där gemensamma värdegrunder vittrat sönder och elitism styr norm, att det är upp till var och en att bygga sitt eget varumärke,

Hur gör man det utan att förlora sig. Och vad händer med ens självkänsla, självförtroende när man trots ansträngningar misslyckas gång efter gång. När långvariga kränkningar och misslyckanden får en att tappa bort sig. Och när allt pekar på att man är chans-, skydds- och hjälplös och att samhället riktar sig mot en. När alla flyktvägar är blockerade och det inte längre finns något att hålla sig fast i så släpps taget om ens jag. Samtidigt släppa taget om livet.

Ett sökande efter identifikation och vikten av en tillhörighet. I avsaknaden av tydlighet och svar kan alternativa sanningar bli ett svar på det mesta. Sociala medier som ledstjärnor för att navigera sig igenom livet. Ett sammanhang att bli uppfångad av...

Sen allt som blev fel "bara för att jag var jag, jag bara sprang och sprang, sprang snabbare, snabbare, längre och längre. Jag kommer inte orka det här, jag vill inte göra det här."

Det här är en käftsmäll mot ett sjukdomsalstrande system. En oförmåga att i tid möta upp och en vuxenvärld som antingen tittar bort, sviker eller möter med nya krav. Från en önskan om frihet till en slutna värld i tvång där allt är reglerat, men en tydlig ram att förhålla sig till.

Dags att vakna upp, här behövs ett gemensamt vi, det måste

finnas fler vägar in än utför i ett samhälle.

Det är dags att säga som det är, vi har misslyckats...och frågan nu är, vad är det vi behöver förändra, och hur gör vi det tillsammans.

Vi bevittnar ett välregisserat skådespel, en verklighetsnära föreställning med ett verklighetstroget manus, en smärtsamt hudnära monolog framförd av Ludwig Deltin med en sån autentisk närvaro, kroppsspråk, mimik och inlevelsefull känsla att det är svårt att skilja på om det är självupplevt eller bara förbaskat bra tolkat. Ludwig är under 1 timme och 20 min sin rollkaraktär, "Han". Här finns ett viktigt budskap och det är nödvändigt att det får synas och höras! Ludwig ser till att det blir så och det här går inte värja sig emot.

Bättre än så här kan det inte framföras.

Det tar en stund att samla ihop sig innan samtalet med EXIT (för den som är aktiv i våldsbejakande radikala, nationella eller religiösa grupper och vill få hjälp med att lämna), CVE, Center mot våldsbejakande extremism och Ulf Stenberg från Fryshuset efteråt tar fart. En stund med Intressanta viktiga frågeställningar och reflektioner.

Text: Jessica Rolfsdotter

ROV

Dramatenbaren

Kungliga dramatiska teatern

Regi av Ulf Stenberg som också skrivit manus

Ett gästspel från Teater Fryshuset, baserat på dokumentära processer och framtaget i samarbete med Center mot våldsbejakande extremism (CVE).

Turnerar hösten 2025 i landet